

[Godskesen.]

om en Begrænsning af den vide, sikkert alt for vide Adgang, som Retsplejeloven giver til Genoptagelse af frifindende Domme, altsaa *imod* den sigtede. Jeg vil dernæst ogsaa resignere, for saa vidt som jeg vil acceptere det, man i Folketinget er blevet enig om. Jeg er ikke lige glad ved alt, hvad man er blevet enig om i Folketinget; men naar man nu en Gang har kunnet enes om et Resultat fra alle Sider, mener jeg, at man her maa slaa sig til Ro dermed. Dette gælder i og for sig ogsaa Spørgsmaalet om den udvidede Adgang til at praktisere for Højesteretsskranken. Jeg har egentlig ikke ment, at der var Trang til en Reform paa dette Punkt; men efter at man er enedes om Ønsket om en saadan Reform i det høje Folketing, vil jeg ikke paa nogen Maade modsætte mig det. Men jeg mener ganske vist, at det i det Udvalg, som sikkert vil blive nedsat i dette høje Ting, bør overvejes, om ikke Tanken burde gennemføres paa en noget anden Maade, end sket er ved Folketingets Affattelse.

Efter det, jeg nu har udtalt, er der ikke Anledning for mig til at dvæle ved andre Punkter i Lovforslaget end dem, hvorom der har været Strid i Folketinget, og af disse vil jeg endda kun omtale ganske enkelte, og da navnlig saadanne, med Hensyn til hvilke jeg haaber og venter, at der kan blive Spørgsmaal om Ændring i dette høje Ting.

Jeg skal først nævne Lovforslagets § 7, hvor der er Spørgsmaal om en Begrænsning i Retsmødernes Offentlighed. Jeg for mit Vedkommende er ikke paa Forhaand Modstander af en saadan Begrænsning — Offentligheden er til for Retsplejens Skyld og ikke Retsplejen for Offentlighedens Skyld. Hvis derfor Offentligheden viser sig at virke mod sit Formaal, viser sig at virke uheldigt med Hensyn til Retsplejen og dens Resultat, finder jeg, at en Begrænsning bør finde Sted. Det Forslag, der har været fremsat i det andet høje Ting i saa Henseende, har imidlertid kun samlet en temmelig lille Minoritet om sig, og jeg antager derfor ikke, at der vil være Grund for mig til at forfølge Sagen videre her; det vilde uden Tvivl blive forgæves.

Fremdeles er der § 20, der angaar Sættelsen af Udvalget til Udarbejdelse af Nævningeaarslisten. Jeg mener meget bestemt — og jeg fik det Indtryk, at den ærede Ordfører for Venstre (Jensen-Stevns) var af samme Anskuelse —, at det vil være rigtigt at bibeholde de Medlemmer af Udvalget, der udpeges af Lands-

rettens Præsident, idet disse Medlemmer maa antages at være neutralt og sagligt indstillet i Modsætning til de kommunevalgte Medlemmer, der kan formodes at være politisk indstillet. Ganske vist har denne Indstilling endnu ikke vist fordærlige Følger, men i politisk bevægede Tider kunde det meget vel blive Tilfældet. Jeg er saa heldig i denne Opfattelse at have Støtte i Retsplejeudvalget.

Endvidere er der Lovforslagets § 44, hvor der er Spørgsmaal om Afhøring af Vidner under 15 Aar. Jeg tror ikke, den Affattelse, Paragraffen har faaet i det andet høje Ting, er heldig. Jeg tror, at det er en noget uheldig og let misforstaaelig Bestemmelse, man har indført i Folketinget, naar det hedder, at Foretagelsen af saadanne Afhøringer af Retten kan overlades til Værgeraadet. Jeg foretrækker den Affattelse, der blev foreslaaet af Mindretallet, men som blev forkastet: at Retten kan forlange Bistand af et Medlem af Værgeraadet til at foretage Afhøringer. Ogsaa paa dette Punkt er jeg saa heldig at have Støtte i Retsplejeudvalget.

I Lovforslagets § 57 er der Spørgsmaal om, hvorvidt Dommeren i Underretssager skal kunne indkalde Parterne af egen Drift, altsaa uden Modpartens Paa-stand, til Møde paa Sagens første Tægtedag. Der forekommer mig ikke at være Anledning til at give Underdommeren en saadan Beføjelse; her er jo Tale om Civilsager, hvorover Parterne er raadige, og jeg synes derfor, Initiativet bør være hos Parterne. I øvrigt kan jeg ikke nægte, at jeg somme Tider har undret mig lidt over den Bestræbelse, der fra visse Sider er fremkommet for at skyde Dommeren frem i civile Sager, medens man bestræber sig for at holde ham saa meget som muligt tilbage i Straffesager; hvor det dog ganske anderledes gælder om at faa Sandheden frem, og hvor Parterne paa ingen Maade kan være raadige over Sagen.

Endelig skal jeg nævne Lovforslagets § 180, som handler om de Underretssagførere, der i og for sig ikke opfylder Lovens Betingelser for at blive Landsretssagførere, men som ifølge Overgangsbestemmelsen i Retsplejelovens § 1031 alligevel har faaet Adgang til at procedere for Landsretten. Disse Underretssagførere vil nu have Ret til at kalde sig Landsretssagførere. Den Ret har man tidligere her i Landstinget ikke villet give dem, og jeg staaer fremdeles paa Landstingets gamle Standpunkt i saa Henseende. Jeg skal imidlertid ikke i Øjeblikket komme nær-